ut ex quibus initijs profluxerit, donec quam fine omni fundamento contra ea accusati sachanus fuis
pro summa eius prudentia in memoriam reuocarimus, non immemores interim, quam pacina, fidelis, et
monti diligentia atq. sollicitudine regnum nostri Sac. Cæs. Mtis Vræ gratiæ recordationis antec
in grauibus liter, et multiplicibus negotijs tuo consolatione, et utilitate totius Christiani orbis tepura
do se fatigarunt: et primum tentarint contentiones, et controuersias huiusmodi, inter ordinaria, et co
uia Generalis, libri, et Christiani Concilij è medio tollere, et removere.

Quod vero ill. Cæsar. optatissimum desiderium, summo quidem studio propositum (ad quod huiusq. non
mani tantum, sed alia regna, et prouintiæ respexerunt) nunquam tantum obtinere, aut eum effectu
trare potuerit, ut Papa Concilium (ut interim alias maxime necessarias conditiones pertranseam
saltem in aliquo Germaniæ loco concesserit, sed tantum eiusmodi concilia, in quibus non solum
nostræ æquam, et impartialem audientiam impetrare non potuerint, sed et manifesti aliquot error
bilis Christianæ doctrinæ articuli, ita ut et nonnullis aliarius Religionis admixtus non mediocris
disseminasse, constet: damnati fuerint. Sane omnia inquam Mtis Vræ ac patrim omnibus in pro
Germaniæ notissima esse indicamus, id quod in primis ex proximo futurus et illegitimo tridi
Concilio manifestum euasit.

In quo contra etiam salutem faciendam Justificationem, et quemadmodum nos coram Deo iusti fiamus,
liter et contra salutarem scripturiæ doctrinam, contra institutionem Sacros. Conæ unici Redempt
et salvatoris nostri Jesu Christi, et ad confirmationem Papisticæ abominationis in sacrificali mi
tam impia, et sacræ Diuinæ Mtis et propheticas scripturæ contraria decreta, quæ et modernus Pa
confirmare nitebatur audiuerunt, ut credere nequaquam potuimus, nominem etiam alterius Religionis ch
qui huiusmodi libelli, et auditis non exhorrescat et obstupescat.

Vt autem Mtas V. Sare una cum admonitione hac nostra animo imprimere possit, fideli animo praestare non pos
quem ex actis ea ipsa sis intromus, et enumerauimus: nostramq. insuper Christianam doctrinam ex sacris prophe
et apostolicis scripturis paucis, et ea quæ fieri potest breuitate, confirmatam eis opponamus.

Sonant autem verba Tridentini Concilij, vt sequitur.

Ex actis Concilij Tridentinj.

De Justificatione. ex Cap. 9.

Sed neque illud asserendum est, operatos eos, qui vere iustificati sunt, absq. ulla omni dubitatione apud temetipsos
tueri, et esse iustificatos, neminem q. à peccatis absolui ac iustificari, nisi eum qui certo credat se absolui, et iust
catum esse: atq. hac sola fide absolutionem, et iustificationem perfici, quasi qui hic non credit de Dei promiss
deq. meritis, et resurrectionis Christi efficacia dubitet. Nam sicut nemo pius, de Dei misericordia, de Chr
meritis, deq. sacramentorum virtute, et efficacia dubitare debet, sic quilibet dum se ipsum, suamq. infirm
mitatem, et indispositionem respicit, de sua gratia formidare, et timere potest. cum nullus scire valeat certitu
fidei, cui non possit subesse falsum se gratiam Dei esse assecutum.

Si quis dixerit sola fide impium iustificari.

Augustanæ confessionis doctrina de eo Articulo, quem Concilium Tridentinum contra manifestum verbum Dei con-
demnat.

Hic extorqueri requiritur doctrina Spiritus S. quam Paulus tradit Ro. 4. Prospera ex fide ut secundum gra
giam firma sit promissio omni semini. Item Ro. 4. de promissione Dei non dubitabat diffidentia, sed
confirmatus fide, dans gloriam Deo, certissime statuit posse Deum præstare quæ promisit. Item 1. Ioh. 4.
Qui non credit Deo, is Deum arguit mendacij.

Paulus dicit non sola fide iustificari affirmat. Gal. 2. Scientes q non iustificatur homo ex operibus Legis, nisi
ex fide Jesu Christi. Ita, ut intelligat nihil aliud requiri, quod ad iustificationem, gratiamq. consequendam
cooperet: et nulla ex parte, neither opus enim suæ voluntatis potens præparati, atq. dispositi. Anathema sit.

Canon. 10.

Si quis dixerit hominem iustificari vel sola imputatione Justitiæ Christi, vel sola remissione peccatorum exclusa gra
et charitate, quæ in cordibus eorum per Spiritum sanctum diffundatur, atq. illis inhæreat, aut etiam gratiam
qua iustificamur esse tantum fauorem Dei. Anathema sit.

Canon. 12.

Si quis dixerit fidem iustificantem nihil aliud esse quam fiduciam diuinæ misericordiæ peccata remittentis pro
Christum, vel eam fiduciam solum esse, qua iustificamur. Anathema sit.

Testimonia confessionis Augustanæ fundata in Sacra Scriptura.

Ioh. Rom. 14. Arbitramur hominem iustificari fide absq. operibus Legis. Exclusis operibus nostrum est, istum
fidem esse medium, quo apprehendimus iustitiam. Quod et Ambrosius quem Ecca non sabet pro Anathemate tenet.
Hoc constitutum est a Deo, ut qui credit in Christum salvus sit, sine opera sola fide gratis accipiat remissionem
peccatorum.

Sola imputatione hominum coram Deo iustum esse probat Paul. ad Rom. 4. et 32. Psal. Beati quorum remissæ sunt
iniquitates, et quorum tecta sunt peccata. Beatus vir cui Dominus peccatum non imputauit.

Quod fides iustificans Paulo significet fiduciam misericordiæ divinæ liquido constat ex cap. 5. ad Rom: Justificati
fide pacem habemus erga Deum, per Dnum nrum Jesu Christum, per quem, et accessum habemus fide in gratiam in qua
stamus. Item ad Ephes. 3. In quo Christo habemus accessum cum fiducia per fidem ipsius. Et Christus Matth.
9. Cap. Requiescas fidem inquit. Confide fili, dimissa sunt tibi peccata tua.

Ex Decretis Concilij Tridentini.

De Penitentia. Can. 4.

Si quis dixerit duas tantum esse poenitentiæ partes, terrores 53. incussos conscientiæ, agnito peccato, et fidem
concipiam ex euangelio vel absolutionem: qua credit quis sibi p Christum remissa peccata, Anathema sit.